

DIANA
GABALDON

LORD JOHN
a skotský vězeň

LORD JOHN
a skotský vězeň

THE SCOTTISH PRISONER Copyright © 2011 by Diana Gabaldon

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kateřina Heřmanová, 2018

Úprava obálky © Pavel Tůma – RITA, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-908-2 (pdf)

DIANA GABALDON

LORD JOHN
a skotský vězeň

Překlad: Kateřina Heřmanová

*Obětavým mistrům krásného a milovaného jazyka, kteří mi v průbě-
hu let tak laskavě pomohli s překlady do gaelštiny:*

Iain MacKinnon Taylor a členové jeho rodiny
(gaelština/gàidhlig): *Mořeplavec, Bubny podzimu, Hořící kříž*
a *Ledový dech*

Catherine MacGregor a Catherine-Ann MacPhee
(gaelština/gàidhlig): *Paměť kostí, The Exile*
a *Lord John a skotský vězeň*

Kevin Dooley (irština/gaeilge): *Lord John a skotský vězeň*

Moran Taing!

Poděkování

Jennifer Hersheyové a Billovi Masseyemu, mým editorům, kteří tak elegantně a dovedně zvládli knihu souběžně editovat ze dvou různých zemí, společností a pohledů...

Úžasné redaktorce **Kathy Lordové**, která ví, jaké se kde píše i, a která mi opakovaně zachraňuje zadek, protože ví, kolik je všem postavám let a jak daleko je to z bodu A do bodu B. Zeměpis a chronologie mi vůbec, vůbec nejdou...

Jessice Watersové, redakční asistentce, která zdatně žongluje s několika obřími svazky rukopisů, žádostmi o interview a všemožnými drobnosti zároveň...

Virginii Noreyové (neboli Bohyni knih), která navrhla elegantní výtisk, jejíž právě držíte...

Vincentu La Scalovi, Maggie Hartové a mnoha, mnoha těžce pracujícím a nekonečně tolerantním lidem v produkčním oddělení Random House...

Catherine-Ann MacPheeové, zářící dceři ostrova Barra, herečce, televizní moderátorce, zpěvačce tradičních písní, učitelce a hudebnici – jejíž úžasné gaelské nahrávky můžete nalézt na www.Greentrax.com – která mi pro tuto knihu poskytla úchvatně nuancované překlady do skotské gaelštiny...

Kevinu Dooleymu, irskému mluvčímu, hudebníkovi, vypravěči a autorovi (podívejte se na www.kevindooleyauthor.blogspot.com) za jeho krásné a promyšlené překlady do irské gaelštiny. Jakákoli chybějící *fadas* (ta drobná diakritická

znaménka rozsypaná po psané irštině jako mletý pepř) jsou buď moje chyba, nebo vina nevyhnutelných třenic během sazby. V každém případě se omlouváme, pokud jsme nějaká poztráceli...

Catherine MacGregorové (neboli úžasně vnímavé a laskavé čtenářce) za asistenci v obstarávání a nahrávání gaelských překladů, nápomocné komentáře k rukopisu a za oči ochromující hnidopišství...

Barbaře Schnellové a Sarah Meralové za části v němčině...

Lauře Baileyové za informace o kamaších a dalších součástech oděvu v osmnáctém století...

Allene Edwardsové za pokročilé vyhledávání překlepů a hnidopišství...

Claudii Howardové, producentce společnosti Recorded Books, za otevřenou mysl a zdvořilost při ošidné snaze dostat audioknihu *Lord John a skotský vězeň* na trh zároveň s tištěnou verzí...

Malcolmu Edwardsovi a Orion Publishing za důvěru a neústupnou podporu této knihy...

Mému manželovi Dougu Watkinsovi za nápomocné informace o koních, mulách, ohlávkách a malých chlapcích...

Karen Henryové, carevně Odboru pro dopravu a správu věcí veřejných ve složce Diany Gabaldonové (na Compuserve Books and Writers Forum), bez níž bych čelila mnohem více vyrušením a měla na papíře mnohem méně slov. Vděčím jí jak za to, že ode mě odháněla špačky, tak za detailní a užitečné poznámky k rukopisu...

Susan Butlerové za nedocenitelnou logistickou výpomoc, údržbu domácnosti a psů a encyklopedické znalosti toho, jak nejefektivněji dopravit věci z bodu A do bodu B...

Jeremyu Tolbertovi, Nikki Roweové, Michelle Mooreové, Loretě McKibbenové a Janice Millfordové za interne-

tový management... Nesvedu se naklonovat, ale oni jsou tou nejlepší možnou náhradou...

Lauře, Suellen, Jarimu Backmanovi, Wayneovi Sowrymu a tuctu dalších milých lidí, kteří mi poskytli užitečné detaily a nápady nebo si za mě vzpomněli na věci, které jsem zapoměla, ale potřebovala je vědět...

Vicki Packové a Společnosti uznání anglické výtečnosti (což je fanklub lorda Johna) za morální podporu a skvělé tričko...

Elenně Loughlinové za rozkošnou autorskou fotografii (pořízenou ve zdí obehnané zahradě z osmnáctého století u Cullogen House poblíž Inverness)...

Judy Lowstuterové, Judie Rousselleové a Dámám z Lallybrochu za lavičku v oné zahradě z osmnáctého století u Cullogen House, kterou laskavě věnovaly mně a mým knihám...

Allanu Scott-Douglasovi, Ewenu Douganovi a Louise Lewisové za různé skotské idiomy a správný pravopis slova *tattie*...

Betsy („Betty“) Mitchellové, Bedelii, Eldonu Garlockovi, Karen Henryové („Keren-happuch“) a mule jménem Guero (alias Whitey) za užití jejich jmen, ačkoli musím neprodleně dodat, že s výjimkou Guera nemá ani jeden z výše uvedených nic společného s postavami, které nesou jejich jména...

Homerovi a JJ za poznatky ohledně štěňat jezevčků... a

Dannymu Barorovi a Russelu Galenovi – nikdo nikdy neměl lepší agenty.

Předmluva

Chronologie románů: Kdy číst co?

Novely a romány o lordu Johnovi¹ na sebe navazují, ale jsou psány tak, aby mohly stát samostatně. Nemusíte je číst po pořadě.

Co se týče jejich vztahu k románům ze série Cizinka: Tyto knihy jsou součástí celé série, ale z větší části se soustředí na období v životě lorda Johna, kdy není na scéně v hlavních románech. Tato konkrétní kniha se také zaměřuje na část života Jamieho Fräsera, která není v hlavních románech popsána.

¹ Existuje také několik povídek – a časem jich bude ještě víc – které vyprávějí o vedlejších událostech, vedlejších postavách anebo mezerách v hlavních knihách. Momentálně je publikuji v různých sbornících, ale posléze budou vydány v knižní podobě.

„Lístek ve větru v předvečer Svátku všech svatých“ se objevuje ve sborníku *Songs of Love and Death* (jehož editorem jsou George R. R. Martin a Gardner Dozois). Tento příběh je zasazen do druhé světové války a vypráví o tom, co se *skutečně* stalo Jerrymu a Dolly, rodičům Rogera MacKenzieho.

„Meziprostor“ je novela, která se objeví ve sborníku jménem *The Mad Scientist's Guide to World Domination* (jehož editorem je John Joseph Adams), který světlo světa spatřil v roce 2013. Tento příběh se z větší části odehrává v Paříži a objevují se v něm Joan McKimmieová (Marsaliina mladší sestra), Michael Murray (starší bratr mladého Iana), hrabě St. Germain (ne, samozřejmě že není mrtvý, nebudte bláhoví) a matka Hildegarda.

Všechny romány s lordem Johnem se odehrávají mezi lety 1756 a 1766 – tento konkrétní v roce 1760 – a ve vztahu k chronologii Cizinky se tudíž nacházejí víceméně uprostřed *Mořeplavce*. Takže pokud jste četli *Mořeplavce*, můžete si přečíst kterýkoli z nich a v libovolném pořadí, aniž byste se ztráceli.

Prolog

Když se běžně stýkáte se smrtí, otevírají se před vámi dvě cesty. Bud' se z ní stane rutina, a v tom případě riskujete, že budete zabíjet pro nic, a tudíž ztratíte svou duši – protože pokud jsou bezcenné životy, které berete, pak je takový i ten váš.

Nebo si začnete mnohem silněji uvědomovat cenu života, a proto se ho budete mnohem více zdráhat vzít jindy než v případě nejvyšší nutnosti. Potom riskujete ztrátu vlastního života – jsou lidé rychlí a jsou lidé mrtví², a tím nemyslím to, co myslel svatý Pavel –, ale ne duše.

Vojáci se s tím vyrovnávají pomocí rozdělení vlastní osobnosti. Během zabíjení jsou jeden muž a doma jiný. A muž, který na koleni houpe děcko, nemá nic společného s tím, který botou rozdrtil hrdlo svému nepříteli. Tak si to aspoň říká. Někdy tomu i věří.

Zabíjení vás poznamená. Bez ohledu na to, jaký je k němu důvod.

Je jako cejch na vašem srdci. I když se možná zahojí, to znamení vám neodpáře nic jiného než nůž. Vše, v co můžete doufat, je hezčí jizva.

² „The quick and the dead“ – narážka na Nový zákon, konkrétně na jeho překlad od Williama Tyndalea. Ve Druhém listu Timoteiovi mluví svatý Pavel právě o „the quick and the dead“ – „živých a mrtvých“. „Quick“ ve starší angličtině neznamenal jen „rychlý“, nýbrž právě i „živý“. Fraser ale zjevně naráží právě na novější význam. (poznámka překladatele)

ČÁST I

Osud rozbušek

1

Apríl

Helwater, Lake District
1. dubna 1760

Venku byla taková zima, že by se mu pták nejspíš zlomil v ruce – kdyby ho tedy vůbec dokázal najít. Způsob, jakým mu ta myšlenka proletěla spánkem zastřenou myslí, připomínal drobný závan ledového vzduchu prohánějícího se podkrovím. Otevřel oči.

Teď ho najít dokázal. Vzbudil se s dlaní obtočenou kolem něj a kůže se mu touhou chvěla a cukala jako hejno mušek. Stejně pevně se obtácel kolem jeho mysli i sen, ale on věděl, že ho během několika vteřin roztříští a roztrhá na kousky chrápání a větry ostatních podkoních. Potřeboval ji, potreboval vyvrcholit a stále na sobě cítit její dotyk.

Hanks se ve spánku převalil, hlasitě se zahihňal, prohlásil cosi nesrozumitelného a propadl se zpět do nicoty. Mumlal u toho: „Sakra, sakra, sakra...“

Jamie si pod vousy zamumlal podobný výraz v gaelštině a shodil ze sebe příkrývku. K čertu se zimou.

Slezl po žebříku do částečně vyhrátého, po koních páchnoucího, zatuchlého vzduchu stáje a ve spěchu málem spadl.

Třísku v bosé noze ignoroval. V temnotě zaváhal. Stále cítil tu naléhavost. Koním by to bylo jedno, ale pokud si ho všimnou, dost možná nadělají takový kravál, že vzbudí ostatní.

Do stáje narazil poryv větru a s hukotem se převálil přes střechu. Ospalost narušil silný ledový závan vonící po sněhu a dva nebo tři koně se s frkáním a řehtáním pohnuli. Shora k němu dolehlo mumlané „akra“ doprovázené zvukem převalování a přetahování si příkrývky přes uši, aby se ukryl před realitou.

Claire byla stále ještě s ním, jasná v jeho mysli, hmotná v jeho rukou. Dokázal si představit, že ve vůni čerstvého sena cítí její vlasy. Vzpomínka na její ústa, na ty ostré bílé zoubky... Promnul si bradavku, která mu pod košilí ztuhla a svědila ho, a polkl.

Jeho oči si už na tmu dávno zvykly. Našel prázdný box na konci řady a opřel se o jeho prkna. Přírození už svíral v ruce a tělo i mysl prahly po jeho ztracené ženě.

Protáhl by to, kdyby mohl, ale bál se, že sen úplně zmizí, a tak zasténal a vrhl se do vzpomínky. Během jejích dozvuků mu povolila kolena a on se po prknech boxu zvolna sesul do hromádky sena. Košili měl vyhrnutou k bokům a srdce mu bušilo jako tympán.

Pane, dej, ať je v bezpečí, byla jeho poslední vědomá myšlenka. *Ona i dítě.*

Ihned se propadl do spánku tak hlubokého a přepychového, že když mu jakási ruka zatřásla ramenem, nevyskočil okamžitě na nohy, nýbrž se jen líně zavrtěl, na okamžik zmatený, proč ho do holých nohou bodá seno. Náhle se jeho instinkty probudily zpět k životu a on se jediným po-

hybem překulil, dostal nohy pod sebe a zajistil, aby byl zády ke stěně boxu.

Drobná postava ve stínech před ním zalapala po dechu. Zařadil si ten zvuk jako ženský právě včas, aby si zabránil instinktivně použít násilí.

„Kdo je to?“ dožadoval se. Mluvil tiše, hlasem ochraptělým spánkem. Postava se od něj o kousek odtáhla, čímž dala najevo pochybnosti.

Neměl náladu na hlouposti, a tak rukou vyrazil vpřed a chytil ji za paži. Zakvičela jako podsvinče a on ji pustil, jako by byla do ruda rozpálená. V duchu se proklel, když shora uslyšel polekané bručení a šustění ostatních podkoních.

„Co to k čertu je?“ zeptal se Crusoe hlasem jako ucpaná píšťalka. Jamie ho slyšel odkašlat si a důkladně odplivnout do napůl plného nočníku a pak křiknout dolů ze žebříku: „Kdo tam?“

Stínová postava ho divokou gestikulací snažně prosila, aby mlčel. Koně byli už skoro vzhůru a mírně zmateně frkali, ale nepanikařili. Byli zvyklí, že Crusoe v noci řve. Dělal to pokaždé, když měl peníze na pití, načež se budil zbrocený ledovým potem a ječel na své demony.

Jamie si přešel rukou po tváři a pokoušel se přemýšlet. Pokud Crusoe s Hanksem už nevěděli, že je pryč, všimnou si toho během pár vteřin.

„Krysy v žrádle,“ křikl vzhůru. „Jednu jsem zabil.“ Byla to chabá historka. Krysy byly v žrádle pořád a nikdo by se neobtěžoval vstát uprostřed noci a prošetřit hluk, co dělají, natožpak je ve tmě lovit.

Hanks vydal znechucený zvuk a zašustil příkrývkami. „Ten Skoták už zas šoustá koně,“ řekl konverzačním tónem Crusoeovi, ačkoli zjevně záměrně mluvil dost nahlas, aby byl slyšet až dole. „Měli bysme si o tom promluvit s jeho lordstvem.“

Crusoe vztekle zabručel. „No, cokoli tam kurva děláš, Mac-Kenzie, dělej to potichu!“ křikl a otráveně padl na svůj slamník.

Jamieho srdce už zase bušilo, tentokrát rozčileným zne-pokojením. Natáhl ruku k mladé ženě – žádná stará bába by takhle nekvičela –, ale tentokrát pomalu. Neohradila se, když ji vzal za paži. Odvedl ji dlážděnou cestou mezi stánými až ven, kde za nimi s rachotem zavřel posuvné dveře stáje.

Byla taková zima, že až zalapal po dechu, když mu ledový vzduch přilepil košili k tělu a sebral dech z plic. Měsíc se ukrýval za svěpné plujícím mrakem, ale obloha byla dost jasná, aby rozpoznal identitu vetřelkyně.

„Co, *k čertu*, chcete?“ štěkl, „jak jste věděla, kde jsem?“ Došlo mu, že o něj v seně jen tak nezakopla, protože co by dámina komorná měla v noci pohledávat ve stáji? Přišla za ním.

Betty zvedla bradu: „Jeden muž s váma chce mluvit. Poslal mě pro vás. A já vás viděla slézat z podkroví.“

Ta poslední věta se mezi nimi chvíli vznášela ve vzduchu, nabitá jako leidenská lahev. Kdyby se jí dotkl, zajiskřila by, až by mu z toho vstaly vlasy na hlavě. Kriste. Měla tušení, co tam *dělá*?

Zahlédl na její tváři úšklebek, než ho zastřel mrak stínů, a uši mu náhle zahořely krví, která se do nich nahrnula.

„Jaký muž?“ řekl. „Kde?“

„Nějaký Ir,“ odpověděla, „ale gentleman. Mám vám říct, že zelená ratolest rozkvete. A že se s ním máte sejít v kopcích, tam, co je stará pastýřská bouda.“

Šokem téměř zapomněl na chlad, přestože mu vítr profukoval lněnou košili a on se tak moc klepal, že jen těžko mluvil, aniž by se mu třásl hlas. A *to* by nešlo.

„Nechci mít nic společného s žádným Irem,“ štěkl. „A jestli se vrátí, klidně mu to řekněte.“ Položil ruku na dveře a otočil se, aby vešel. „Jdu do postele. Dobrou noc.“

Jemná ruka mu přejela po zádech a zarazila se jen těsně nad jeho pŕlkami. Cítil, jak se mu tam chlupy naježily jako jezevci. A nebylo to zimou.

„Vaše postel už bude ledová jak smrt.“ Udělala krok blíž. Cítil za sebou mírné teplo jejího těla, její hřejivý dech skrz košili. A stále na něm měla položenou ruku. Teď o něco níž. „Moje je mnohem teplejší.“

Dobry Bože. S pŕlkami sevřenými se od ní rozvážně odtáhl a otevřel dveře.

„Dobrou noc,“ řekl, aniž by se obrátil, a vkročil do šustící, zvědavé temnoty stáje. Když se otočil, aby zavřel dveře, na okamžik ji spatřil v prchavém měsíčním světle. Oči měla zúžené jako vzteklá kočka.

Když lezl po žebříku zpět do podkroví, nijak se nesnažil být potichu. Hanks a Crusoe významně mlčeli, ačkoli Fraser měl pocit, že ani jeden z nich nespí. Bůhví, co o tom dnešním incidentu řeknou, ale on se o ně neměl v úmyslu starat. Měl spoustu věcí k přemýšlení.

Betty, například. Protože pokud někdo v Helwateru znal jeho velké tajemství, byla to ona. Betty bývala komornou Genevy Dunsanyové, než se po Genevině smrti stala komornou její sestry. Ale jak velkou jí byla důvěrnicí?

Stále na zádech cítil dotek její ruky a nedůtklivě zavrtěl zadkem na slavníku. Stébla pod příkrývkou ho píchala. K čertu s tou ženskou. Zálibně po něm pokukovala, když do Helwateru před třemi lety dorazil z ardsmuirského vězení, podmíněčně propuštěný jakobitský vězeň. Komorná mladé dámy toho však má s podkoním jen málo co do činění a bylo snadné nevidět její toužebné pohledy, když mu přišla říct, že

lady Geneva chce svého koně. Vyhýbat se lady Genevě tak snadné nebylo.

Při pomýšlení na Genevu se zašklebil do tmy. Necítil se v tu chvíli nijak dobrosrdečně, ale přesto se pokřižoval a krátce se pomodlil za pokoj její duše, jako to dělal pokaždé, když mu přišla na mysl. Aspoň to jí dlužil, nebohé holce, bez ohledu na to, co mu provedla.

Ale proč, k čertu, teď bláznila Betty? Geneva byla mrtvá už přes dva roky a sama Betty se vrátila do Helwateru krátce poté, co její paní zemřela při porodu. Za posledních šest měsíců s ním ani nepromluvila. Proč riskovat noční cestu do stájí – a když byl u toho, co ta hloupá malá čubka hodlala udělat? Vyšplhat po vzrjácím žebříku a bez ohlášení mu vklouznout do postele, zatímco Hanks a Crusoe budou šest stop daleko, schoulení pod svými dekami, s velkýma ušima našponovanými? Nebo ho chtěla propašovat do podkrovních pokojů služebnictva?

Nemohla mít v úmyslu na něj dole čekat. Nevěděla, že tam půjde. Krom toho... Řekla, že ho viděla slézat po žebříku, ale v tu chvíli k němu nepřistoupila. Proč ne?

S drobným sevřením žaludku se před ním vynořila logická odpověď. Vůbec nepřišla pro něj.

Prudce se posadil dřív, než řetězec jeho myšlenek dosáhl úplného cíle, který jeho tělo však již pochopilo. Přišla za někým jiným, ale on to setkání svým nepříhodným zjevením přerušil.

Vetřelec se nemohl skrývat v obsazeném stání ani kdekoli jinde... až na prázdný box poblíž dveří.

A proto mě probudila, pomyslel si a rukama sevřel příkryvku. Musela mě odlákat, aby se ten chlápek mohl dostat ven. Kryste, on tam byl se mnou! Kůže ho svrběla směsicí studu a hněvu. Pomýšlení, že... by mohlo být možné... určitě by někoho vycítil...?

Ale nevycítil. Tak zoufale toužil nalézt soukromí, v němž by se na ten jeden nezbytný okamžik mohl spojit s Claire, že

by si nevšiml ani medvěda číhajícího ve stínech, kdyby se ho tedy zvíře nepokusilo vyrušit.

Jeden z kohoutů v kurníku zakokrhál, následován dalšími dvěma. Z blízkého slamníku se ozvalo ospalé: „Á, kůůůrva.“ Hlasité šustění, jak si kdosi sedal, a pak nastalo chrchlání a frkání. Hanks byl silný kuřák – když si to mohl dovolit – a po ránu mu trvalo dobrou čtvrt hodinu, než začal dýchat.

Jamie sám dýchal zhluboka a přemýšlel. Pak odhodil přikrývku a vstal, aby čelil pravděpodobně zajímavému dni.

2

Erse

Londýn
Argus House, sídlo Harolda,
vévody z Pardloe

Lord John Grey se na stužkou svázaný balíček ve svém klíně díval, jako by to byla bomba. Ve skutečnosti by nemohl být výbušnější ani v případě, kdyby byl plný střelného prachu a opatřený rozbuškou.

Když balíček předával svému bratrovi, muselo jeho chování toto vědomí odrážet, neboť Hal mu věnoval pronikavý pohled a pozvedl jedno obočí. Nic ovšem neřekl, jen jediným netrpělivým pohybem odstranil jak stužku, tak obal a ihned sklonil hlavu nad tlustým svazkem hustě popsanych listů, který se díky tomu objevil.

Grey nedokázal pozorovat, jak si pročítá posmrtnou výpověď Charlese Carrutherse. Vybavoval si každou stránku, kterou Hal právě četl. Vstal a přešel k oknu knihovny, které shlíželo na zadní zahradu Argus House. Šustění otáčených stránek a občasné rouhačské mumlání za sebou ignoroval.

Tři Halovi hoši si hráli na tygry a lovce. Vyskakovali na sebe zpoza křoví s pronikavým jekotem, po němž následoval

radostný výskot a pokřik: „Beng! Sežer tohle, ty pruhovaný čubčí synu!“

Chůva, která seděla na okraji zahradního rybníčku a pevně svírala šatečky malé Dottie, sice vzhledla, ale poté jen s mučednickým výrazem protočila oči. *Tělo má své limity*, říkal jasně její výraz, zatímco ona i nadále šplouchala rukou do vody ve snaze nalákat jednu z velkých zlatých rybek dost blízko, aby jí Dottie mohla hodit pár kousků chleba.

John toužil být dole s nimi. Na začátku dubna byl takový den vzácný a John ho cítil pulzovat ve vlastní krvi, naléhat na něj, že by měl být venku a bosý běhat v mladé trávě. *Nahý utíkat do vody...* Slunce stálo vysoko na nebi a teple proudilo skrze sklo francouzských oken. Zavřel oči a nastavil mu tvář.

Siverly. To jméno se vznášelo v temnotě za jeho očními víčky, přilepené na prázdnou tvář jeho představy kresleného majora v uniformě, který se oháněl přehnaně velkým mečem a do zadních kapes kalhot měl zastrkané měšce s penězi, které mu pod šosy kabátu tvořily obscenní boule. Jeden nebo dva měšce spadly na zem a otevřely se, takže byl vidět obsah – v jednom mince, ve druhém něco, co vypadalo jako malé figurky, drobné dřevěné věcičky připomínající panenky. Srdce každé z nich protínal maličký nožík.

Hal za ním zaklel v němčině. Musel se dostat k té části o puškách. Německé nadávky byly vyhrazeny pro nejnáročnější situace, francouzské se užívaly na drobnosti jako spálená večere a ty latinské pro formální urážky psané na papír. Minnie by nedopustila, aby Hal nebo John v domě kleli anglicky. Nepřála si, aby chlapci získali hrubé návyky. John by jí sice mohl říct, že na takovou opatrnost už je pozdě, ale neudělal to.

Otočil se a spatřil, že Hal je na nohou, vzteky bledý a v ruce drží zmačkaný list papíru.

„Jak se mohl opovážit? Jak *mohl*?“

Svíravý pocit v Johnově hrudi, o němž ani nevěděl, že tam je, se rozplynul. Jeho bratr vybudoval vlastní regiment, šestačtyřicátý, z vlastního potu a krve. Nikdo jiný by nebyl vůči vojenským zločinům méně tolerantní. Přesto ho Halova reakce uklidnila.

„Takže Carruthersovi věříš?“

Hal ho sjel pohledem.

„Ty ne? Znal jsi ho.“

Znal Charlese Carrutherse – ve více než jednom smyslu toho slova.

„Ano, věřil jsem mu, když mi o Siverlym v Kanadě řekl, a *tohle*,“ kývl na papíry rozházené po Halově stole, „je ještě přesvědčivější. Řekl bys, že snad byl právník.“

Stále viděl Carruthersovu tvář, bledě zářící v příšeří jeho podkrovního pokoje v malém vojenském městečku Gareon, vyčerpanou nemocí, ale s výrazem odhodlání zůstat naživu, dokud nebude vykonána spravedlnost. Charlie sice nezůstal naživu tak dlouho, ale dost na to, aby sepsal veškeré detaily žaloby proti majoru Geraldovi Siverlymu a svěřil je Greyovi.

Byl rozbuškou, která tuto konkrétní bombu odpálí. A moc dobře věděl, co se s rozbuškami po zažehnutí stává.

„Co je tohle?“ Hal se mračil na jeden z papírů. Grey odložil knihu a šel se podívat. Papír byl psaný Carruthersovým písmem, stejně pečlivým jako zbytek. Carruthers věděl, že sepisuje důkazy pro vojenský soud, a tak dělal, co mohl, aby byly čitelné.

Byly čitelné – v tom smyslu, že Grey dokázal rozpoznat jednotlivá písmena, z nichž se skládala slova. Ale slova sama nevypadala jako nic z toho, co kdy v životě viděl.

*Éistigí, Fir na dtrí náisiún.
Éistigí, le glór na hadhairc ag caoineadh san goath.
Ag teácht as an oiche.*

*Tá sí ag teacht.
Tá an Banríon ag teacht.
Sé na deonaigh, le gruaig agus súil in bhfi ainne,
Ag leanúint lucht mhóir an Bhanríon.*

Vypadalo to jako čiré blábolení. A zároveň bylo na jeho vzhledu cosi... civilizovaného – byl to ten pravý výraz? Slova nesla řadu podivných znamének a nevypadala jako žádný z jazyků Greyovi známých, a přesto byl text dělený způsobem, který se zdál logický. Rozprostíral se na stránce jako verš s jasně viditelnými slokami a něčím, co zajisté vypadalo jako opakující se refrén – možná to byl text písně?

„Viděl jsi někdy něco takového?“ zeptal se Hala. Jeho bratr, stále zamračený, zavrtěl hlavou.

„Ne. Vypadá to zhruba, jako kdyby se někdo pokusil přepsat řečtinu pomocí latinky – ale ta slova řecká určitě nejsou.“

„Ani hebrejská,“ řekl Grey s pohledem na první řádek. „Možná ruská? Turecká?“

„Možná,“ řekl pochybovačně Hal. „Ale proč, proboha?“

Grey si v duchu prošel vše, co věděl o Carruthersově kariéře, ale nenašel žádnou zvláštní spojitost s exotickými jazyky. Charlie mu nikdy nepřišel mimořádně vzdělaný. Když ho Grey dříve znával, nadělal si vždycky nepořádky v účtech, protože jednoduše neuměl počítat, a jeho francouzština byla plynoucí, ale neotesaná.

„Všechno ostatní v balíčku se týká Siverlyho a jeho prohřešků. Takže tohle logicky taky musí.“

„Přemýšlel Carruthers nějak zvlášť logicky?“ Hal se zadíval na hromádku papírů. „Píše čitelně, to uznávám. Tys ho ovšem znal mnohem lépe než já – tak co myslíš?“

Grey si myslel celou řadu věcí, z nichž většinu nehodlal říkat nahlas. Znal Charlieho Carrutherse celkem dobře – v biblickém smyslu, mimo jiné –, ačkoli jen krátce a k tomu před víc než deseti lety. Jejich setkání v Kanadě před rokem bylo letmé – ale Charlie Greye také dobře znal. Věděl, komu svůj výbušný odkaz svěřit.

„Ne, nijak zvlášť logicky,“ odvětil pomalu. „Ale byl velice odhodlaný. Jakmile si něco usmyslel, dovedl to do konce.“

A téměř se mu to i podařilo. I přes své selhávající srdce se Carruthers paličatě držel života a sepisoval toto obří usvědčující svědectví odhodlaný přivést majora Geralda Siverlyho před tvář spravedlnosti.

„Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti,“ pošeptal Johnovi do ucha během jejich posledního setkání. Grey zvedl malou hromádku papírů a uspořádal je. Ve vzpomínce cítil pach toho podkrovního pokoje v Gareonu poblíž Quebecu. Borovicová prkna rozpálená dusivým pachem terpentýnu. Zkyslé mléko a plesnivá sladkost myších výkalů. Vůně Charlieho kůže zpoceně horkem i nemocí. Dotek jeho deformované ruky na Greyově tváři, lehký, ale plný síly vzpomínek.

„Já hladovím, John,“ řekl tehdy a jeho dech byl ztěžklý blížící se smrtí. „A ty žízníš. Ty mě nezradíš.“

Grey to neměl v úmyslu. Za pozvolného uvažování klepl papíry o stůl, aby je srovnal, a úhledně je položil.

„Je tam toho dost, co myslíš?“ zeptal se svého bratra. Dost na svolání vojenského soudu, měl na mysli – dost na to, aby byl Siverly usvědčen z korupce a zneužití svého úřadu. Ze zločinu vraždy vlastních mužů. Siverly sice nepatřil

k Halovu regimentu, ale patřil k armádě, již Hal – a Grey sám, když na to přišlo – zasvětil většinu svého života.

„Víc než dost,“ řekl Hal a dlaní si promnul bradu. Bylo už pozdě odpoledne. Jeho strniště tiše zašramotilo. „Pokud se podaří najít ty svědky. Pokud promluví.“ Byl však zahloubaný, stále si lámal hlavu nad tajemným listem.

*Do chuir siad na Róisíní Bhán ar an bealach go bua.
Agus iad toilteannach agus buail le híobáirt an te-
annta ifrinn.
Iad ag leanúint le bealach glór an Bhanríon.*

„Du chu-ír sí-ad na Roisíns...“, předčítal hlasitě a pomalu. „Je to šifra, co myslíš? Nebo kód?“

„Je v tom rozdíl?“

„Ano, je,“ řekl nepřítomně Hal. Nastavil list proti oknu, patrně aby zjistil, jestli něco neprosvítá, načež se sehnul a podržel ho nad plamenem.

Grey potlačil bezděčné nutkání mu papír vyškubnout. Existovaly způsoby, jak ukrýt písmo, a většina z nich se dala odhalit teplem. Ačkoli proč by člověk psal přehnaně tajuplný kód na stránku se skrytým písmem, čímž by k ní přitáhl pozornost...

Papír začínal být po okrajích sežehlý a zkroucený, ale neukazovalo se na něm nic než původní slova stejně záhadná jako předtím. Hal ho stáhl, ještě dýmající hodil zpět na stůl a oklepal si prsty.

„Pokud ten postřeh k něčemu bude,“ řekl Grey a opatrně zvedl rozpálený list, „nechápu, proč by se Carruthers obtěžoval s kódováním zrovna tohoto dokumentu. Vzhledem k tomu zbytku, chci říct.“

Hal sevřel rty, ale kývl. Zbytek zahrnoval konkrétní udání řady mužů – z nichž někteří byli mocní – zapletených do

Siverlyho zpronevěř. Pokud Carruthers Greyovi věřil, že se vyrovná s něčím tak ožehavým, před čím se mohl zarazit?

„Krom toho Charlie věděl, že umírá,“ řekl tišeji Grey. Položil papír na ostatní a znovu je začal rovnat. „Ten balíček adresoval mně. Očekával, že ho použiji. Proč by se přede mnou pokoušel část těch informací skrýt?“

Hal pokrčil rameny na znamení, že bere onen argument na vědomí.

„Tak proč tam je? Omylem?“ Ještě když to navrhoval, začal vrtět hlavou. Balíček samotný byl úzkostlivě sestavený a dokumenty chronologicky uspořádané. Na některých listech bylo Carruthersovo osobní svědectví. Na jiných zase výpovědi podepsané dalšími svědky. Některé byly originální armádní dokumenty – nebo možná úředníkem vytvořené kopie. To se nedalo poznat, pokud na sobě originál nenesl razítko. Celý balíček vypovídal o pečlivosti, preciznosti – a vášni, která Carruthersovi pomohla překonávat vlastní slabost, aby zajistil Siverlyho zničení.

„Je to Carruthersovo písmo?“ Hal nebyl schopen nechat hádanku nevyřešenou, a tak natáhl ruku a zvedl papír s nesmysly z vrcholu kupičky.

„Ano,“ řekl Grey, ač to bylo zjevné. Carruthers měl úhledné nakloněné písmo s podivnými smyčkami u písmen zasahujících pod řádek. Grey se šel Halovi podívat přes rameno a pokoušel se na papíře najít nějakou stopu, kterou třeba přehlédl.

„Je to uspořádané jako verš,“ poznamenal a v hloubi duše se mu cosi znepokojeně zachvělo. Ale co? Pokusil se to uchopit, ale ta myšlenka se schovala jako pavouk pod kámen.

„Ano.“ Hal zvolna sjel prstem po stránce: „Ale podívej se, jak se ta slova opakují. Myslím, že by to přece jen mohla být šifra – kdyby ano, mohl bys z každého řádku vybírat jiná písmena, i když řádky samy jsou si hodně podobné.“

Napřímil se a zavrtěl hlavou. „Nevím. Mohla by to být šifra, na kterou Carruthers narazil v Siverlyho papírech, ale neměl k ní klíč – a tak ji jen okopíroval a předal dál v naději, že ten klíč objevíš ty sám.“

„To dává smysl.“ John se zhoupł na patách a přimhouřenýma očima se zadíval na bratra. „Čímpak, že toho tolik víš o šifrách a tajném písmu?“

Hal zaváhal, ale pak se usmál. Hal se usmíval jen zřídka, ale když to udělal, jeho tvář se úplně změnila.

„Minnie,“ řekl.

„Cože?“ řekl nechápavě Grey. Jeho švagrová byla laskavá, krásná žena, která jeho těžko zvládnutelného bratra řídila s velkou sebejistotou, ale co...

„Moje tajná zbraň,“ přiznal Hal, který se stále usmíval nad tím, co ho pobavilo – ať to bylo cokoli. „Její otec byl Raphael Wattiswade.“

„O žádném Raphaelu Wattiswadeovi jsem nikdy neslyšel.“

„To jsi ani neměl,“ ujistil ho bratr, „a ani nikdo jiný. Wattiswade obchodoval se vzácnými knihami – pod jménem Andrew Rennie pravidelně cestoval na kontinent a zpět. Také obchodoval s informacemi. Velký špeh..., který neměl žádného syna.“

Grey na bratra chvíli upíral zrak.

„Řekni mi,“ zaškemral, „že její otec neudělal špeha z Minnie.“

„Udělal, vyžilý starý zmetek,“ odvětil stručně Hal. „Jednoho večera během večírku jsem ji chytil ve své pracovně, jak čaruje se zamčenou zásuvkou. Tak jsem ji potkal.“

Grey se neobtěžoval ptát, co v té zásuvce bylo. Sám se usmál, zvedl z čajového podnosu karafu sherry a odzátkoval ji.

„Chápu správně, že jsi ji nenechal okamžitě zavřít a postavit před soud?“

Hal vzal sklenku na sherry a nastavil ji.

„Ne. Pomiloval jsem se s ní na krbové předložce.“

Karafa Greyovi vyklouzla z prstů. Jen díky čirému štěstí ji znovu chytil a vybryndal z ní jen trošku.

„Ale ne, vážně?“ vypravil ze sebe.

„Dej to sem, nešiko.“ Hal mu sebral karafu a rozvážně nalil s očima upřenýma na stoupající hladinu jantarově zbarvené tekutiny. „A ano, vážně.“

Greye šokovaně napadlo, jestli byla Minnie panna, a okamžitě se rozhodl, že se na to nezeptá.

„Pak jsem ji posadil do kočáru, přiměl ji, aby mi dala svou adresu, a řekl, že ji ráno navštívím, abych se zeptal, jak se má,“ řekl úsečně Hal a podal Johnovi sklenku. „Tumáš. Tentokrát si ji drž. Vypadáš, že ji potřebuješ.“

Potřeboval, a tak sherry – které nebylo špatné – několika loky vypil.

„Nedala ti... vážně svou adresu, že ne?“ zeptal se, odkašlal si a pokoušel se nepodívat na krbovou předložku. Byla tam roky a roky – velmi opotřebovaný malý kobereček s vetkaným rodinným erbem, hustě podřobaný spálenými místečky a s ohořelým okrajem. Měl dojem, že to byl svatební dar manželovi od Halovy první ženy, Esmé.

Hal se zasmál: „Ne, samozřejmě že ne. Neřekla ji ani kočímu – přiměla ho, aby ji vysadil u Kettrickových úhořích koláčů, pak utekla uličkou a zmizela. Trvalo mi to skoro šest měsíců, než jsem ji našel.“

Hal se své sherry zbavil rychle a efektivně, načež znovu zvedl ze stolu podezřelý list.

„Ukážu jí to. Poslední dobou neměla moc příležitostí trénovat, ale aspoň by nám mohla dokázat říct, jestli je to zakódované.“

Když osaměl s karafou a předložkou, nalil si Grey další drink a vrátil se k balkonu. Zahrada teď byla tichá. Obloha se

zatáhla a hoši šli dovnitř na čaj – slyšel je rámusit v dětském pokoji v patře nad sebou. Dottie a její chůva obě tvrdě spaly na trávě u rybníčku a chůva stále pevně svírala Dottiiny šatečky.

Nebyl si tak docela jistý, jestli ho Halův příběh šokoval, nebo ne. Hal si tvořil vlastní pravidla. John si toho byl už dlouho vědom. A pokud snad měl Hal na chvíli nad Minervou Wattiswadeovou navrch, už dávno o tu výhodu přišel – to věděl i sám Hal.

Vzhlédl ke stropu, který schytl hlasitou ránu, když někdo převrhl židli, a tu následoval jekot pronikavých hlásků. Kolik bylo jeho synovci Benjaminovi? Střelil pohledem po krbové předložce. Byl v zahraničí, když se Benjamin narodil, ale matka mu napsala, aby ho o té události zpravila – vzpomínal si, jak ten dopis četl ve stanu a déšť pleskal o plátno nad jeho hlavou. O den dříve ztratil tři muže a cítil se poněkud sklesle. Zpráva o narození dítěte mu poskytla útěchu.

Předpokládal, že útěchu poskytla i Halovi. Grey zjistil – nedávno a víceméně náhodou –, že Halovu první ženu Esmé, která i s dítětem zemřela při porodu, svedl jeden z Halových přátel Nathaniel Twelvetrees a že Hal Twelvetreese následně zabil v duelu. Měl dojem, že jeho bratr byl v té době nejspíš poněkud nepřičetný. Jak dlouho poté poznal Minnie?

Ve dveřích skleněného altánu na druhé straně zahrady se objevil záblesk bílé. Sama Minnie. Grey instinktivně couvl, ačkoli ho nemohla vidět. Pohledem zhodnotila oblohu, načež se zadívala na dům. Ještě však nepršelo, a tak zašla zpět do altánu. Za okamžik se ve dveřích kuchyně objevil Hal a s papírem v ruce vyrazil za ní.

Greye hluboce rozrušilo, co mu Hal řekl. Když se nad tím však zamyslel, vůbec ho nepřekvapilo, že mu to řekl. Jeho bratr byl tajnůstkářský a zdrženlivý až k zbláznění, ale z každé důkladně zavřené konvice vytryskne pára, když se voda začne

vařit. Pokud Grey věděl, Hal byl ochoten se svěřit jen třem lidem – a jeho matka mezi nimi nebyla.

Ti tři byli sám Grey, Harry Quarry – jeden z plukovníků regimentu – a Minnie.

Takže co, pomyslel si, teď v Halovi vše? Něco s Minnie? Ale Grey s ní mluvil, když přišel, a nijak nenaznačila, že by něco nebylo v pořádku.

Pleskání dešťových kapek na okně a jakot zdola ho přiměly vyhlédnout. Nad zahradu se přihnala náhlá průtrž mračen a chuva sprintovala k domu, zatímco Dottie při pohledu na kapky nadšeně výskala a mávala ručkama. Vystrčil hlavu, aby déšť sám ucítil, a usmál se na čerstvě vonící vzduch a kapky, které mu cákaly na tvář. Zavřel oči a v chvilkovém potěšení z dýchání zanechal všeho přemýšlení, spekulací i obav.

„Co to k čertu děláš, Johně?“

Neochotně stáhl hlavu zpět, zavřel okno a mrkáním dostal z řas vodu. Hal na něj nesouhlasně zíral, stránku svíral v ruce. V knoflíkové dírce se mu opile nakláněla temně růžová kamélie.

„Užívám si deště.“ Přejel si dlaní po tváři a trochu se oklepal. Vlasy měl mokré stejně jako límec a ramena kabátu. „Pomohla ti Minnie?“

„Ano.“ Halovo přiznání znělo překvapeně. „Říká, že to není ani kód, ani šifra.“

„To má pomoci? Co to tedy je, když ne kód nebo šifra?“

„Říká, že je to erse.“

Erse. To slovo v Greyovi vyvolávalo velmi zvláštní pocity. Erse byl jazyk, kterým mluvili lidé na Skotské vysočině. Nezněl jako žádná jiná řeč, kterou Grey kdy slyšel – a vzhle-

dem k jeho barbarskosti Greye překvapilo, že existuje v psané formě.

Hal se na něj zamyšleně díval: „V Ardsmuiru jsi ji musel slyšet celkem často?“

„Slyšel, ano. Mluvili tak skoro všichni vězni.“ Grey byl na krátkou dobu velitelem ardsmuirského vězení. Byl to stejným dílem exil i úkol, neboť tam byl odvelen krátce po těsně odvráceném skandálu. Z různých důvodů na to období svého života myslel jen nerad.

„I Fraser?“ otázal se Hal.

Ach Bože, pomyslel si Grey. To ne. Cokoli, jen to ne.

„Ano,“ řekl však. Často slychával Jamese Frasera mluvit k ostatním vězňům rodnou řečí, tajemnými, melodickými slovy.

„Kdy jsi ho naposledy viděl?“

„Už nějakou dobu ne.“ Grey to řekl stručně a opatrně. Nemluvil s tím mužem už víc než rok.

Ne dost opatrně. Hal došel před něj a zblízka si ho prohlédl, jako by snad byl nějaký neobvyklý druh čínského džbánku.

„Je pořád v Helwateru, nebo ne? Dojedeš se ho zeptat na Siverlyho?“ řekl mírným hlasem Hal.

„Ne.“

„Ne?“

„Ani bych na něj nenachcal, kdyby hořel v plamenech pekelných,“ řekl zdvořile Grey.

Jedno z Halových obočí sebou cuklo vzhůru, ale jen na okamžik.

„Zajisté,“ řekl suše. „Otázkou však je, jestli by byl Fraser ochoten prokázat podobnou službu tobě.“

Grey opatrně odložil sklenku doprostřed stolu.

„Jen kdyby si myslel, že bych se mohl utopit,“ řekl Grey a vyšel z místnosti.

Ir, gentleman

*Helwater**2. dubna*

Jamie se oblékl a slezl, aby naházel koním seno, bez ohledu na tmu i chlad, který cítil v rukou i nohou. *Ir. Gentleman.*

Kdo to, k čertu, mohl být? A – pokud ten Ir existoval – co měl společného s Betty? Pár Irů znal. Ovšem ti irští gentlemani, které znal, byli jakobité, kteří do Skotska přišli s Karlem Stuartem. Při té myšlence polil mráz i ty kousíčky jeho těla, které ještě zmrzlé nebyly.

Jakobitský záměr byl mrtvý a stejně tak i část jeho života, která s ním byla spojena.

Ale rozum do hrsti. Co by mu takový muž mohl chtít? Byl podminěčně propuštěný válečný zajatec, držený na podřadnou práci, dokonce ani nesměl používat vlastní nechvalně proslulé jméno. Nebyl na tom o moc lépe než černý otrok, krom toho, že ho nemohli prodat a nikdo ho nebil. Občas si přál, aby to někdo zkusil a dal mu záminku použít násilí, ale poznal v té touze jen zahálčivou fantazii a tu myšlenku odsunul stranou.

Krom toho..., jak by kdokoli, jakobita, Ir nebo třeba hotentot, věděl, kde je? Jen před týdnem dostal dopis od své sestry

z Vysočiny a ta by určitě zmínila, kdyby se po něm kdokoli ptal, natožpak kdyby to byl Ir.

Vzduch ve stáji se měnil a otvory ve zdech dovnitř pronikalo šedé světlo. Temnota řídla a s ní i noční iluze prostoru a svobody, když se začala vynořovat špinavá prkna jeho vězení.

Na konci řady položil vidle a se spěšným pohledem přes rameno, aby se ujistil, že Hanks ani Crusoe ještě neslezli, vešel do prázdného boxu.

Zvolna vydechl, jako by byl na lovu, a ještě pomaleji se znovu nadechl. Nosní dírky se mu při hledání pachu rozšířily. Ve stání nebylo cítit nic než suchá vůně sena z loňského srpna. Za Jamiem zase ostrý pach čerstvého hnoje a sladkost otrub a koňského dechu. Seno bylo zmuchlané, místy poválené. Viděl, kde v noci ležel – a tváře mu zvolna zčervenaly –, a ve druhém rohu možná další místo, kde by mohl někdo stát.

Nebylo s podivem, že k němu ten muž za daných okolností nepromluvil. Zakašlal. *Pokud* tam byl, ale Jamie skutečně doufal, že nebyl.

Ir. Irský gentleman. Jediná spojitost, která ho napadala... Pěsti se mu při té myšlence pevně sevřely a on v kloubech prstů ucítil ozvěnu nárazu. Lord John Grey. Našel jednoho Ira – nebo stopu po něm – pro lorda Johna Greye, ale tohle určitě nemohlo mít s tou Greyovou záležitostí nic společného.

Grey neviděl už přes rok a s trochou štěstí ho už neuvidí nikdy. Grey byl během Jamieho uvěznění velitelem ardsmuirského vězení a zařídil mu propuštění do Helwateru, protože Dunsanyovi byli jeho dlouholetí přátelé. Grey měl ve zvyku jezdit každého čtvrtroku na návštěvu, aby svého vězně zkontroloval, a vztahy mezi nimi postupně začaly být civilizované, když už nic jiného.

Pak mu Grey nabídl obchod: pokud se Jamie v dopisech poptá mezi jakobity, o nichž věděl, že žijí v zahraničí, na zá-

ležitost pro Greye důležitou, lord John dá lordu Dunsanymu instrukce, aby Jamiemu také dovolil otevřeně psát své rodině na Vysočině a dostávat od nich dopisy. Jamie tu nabídku přijal, provedl požadované šetření a obdržel jisté informace, obezřetně formulované, které naznačovaly, že muž, kterého lord John hledal, by mohl být irský jakobita – jeden ze stoupenců Stuartovců, kteří si říkali Divoké husy.

Nevěděl, k čemu – pokud vůbec k něčemu – Grey ty informace využil. Během posledního setkání si řekli věci, které... Při té vzpomínce se zakuckal, zvedl vidle a s jistou silou je vrazil do kupy sena. Cokoli byl ten Bettyin Ir zač, nemohl mít nic společného s Johnem Greyem.

Jak bylo během vrtošivého jara obvyklé, ani se moc nerozednilo, jako spíš jen přestala být noc. V kopcích kolem Helwateru ležely obrovské špinavé valy mlhy a chladná obloha měla barvu olova. Jamieho bolela pravá ruka. Kdysi ji měl zlomenou hned na tuctu míst a každé z nich ho teď s bodavým naříkáním informovalo, že bude pršet.

Ne že by potřeboval, aby mu to někdo říkal. I když pominul ocelově šedé světlo, tak v plicích cítil velkou vlhkost a vlastní pot ho mrazil, aniž by někdy uschl. Pracoval jako automat. Jeho mysl byla na dvou místech, ale ani jedno nebylo tam, kde se nacházelo jeho tělo. Část jeho myšlenek dlela u Betty. Potřeboval si s tou malou cuchtou promluvit, ideálně na místě, kde by mu nemohla snadno utéct.

Komorné dam obvykle jedly s hospodyní v jejím salonku, místo toho, aby se připojily k níže postaveným služebným v kuchyni. On nemohl z kuchyně dál do domu – ne otevřeně. Na okamžik se zarazil, vidle v ruce, aby se zamyslel nad tím,

co by se přesně stalo, kdyby tam potají proklouzl a chytili ho? Co by mu lord Dunsany udělal? Koneckonců propustit ho nemohl.

Ta absurdní myšlenka ho rozesmála. Vrátil se zpět k práci a jeho mozek zase k lepšímu rozpoložení.

Inu, byl tu kostel. Dunsanyovi byli anglikáni a obvykle chodívali do vesnického kostela svaté Markéty v Ellesmere. Jezdili kočárem a Betty obvykle doprovázela lady Dunsanyovou a lady Isobel, svou paní. On byl jakožto vojenský zajatec v podmínce. Nemohl vytáhnout paty z panství v Helwateru bez svolení lorda Dunsanyho – ale velký kočár muselo táhnout čtyřspřeží, což znamenalo dva kočí, a Jamie byl z podkoních jediný, kdo uměl řídit něco víc než kolesu.

Jo, to by mohlo fungovat. Uvidí se. Kdyby se dostal na dosah k Betty, možná by se mu podařilo podstrčit jí vzkaz, který by ji přiměl vyjít ven a promluvit si s ním. Bůhví, co by jí řekl, ale na něco přijde.

Samozřejmě že by takový vzkaz mohl svěřit jednomu z kuchyňských děvčat, až půjde na snídani, ale čím méně lidí se do téhle záležitosti zaplete, tím líp. Nejdřív to zkusí sám.

Když se takto předběžně rozhodl, přestal pracovat, aby si otřel obličej do hrubého ručníku visícího na háčku nad škopkem s otrubami, a znovu stočil myšlenky k Bettyinu irskému gentlemanovi.

Existoval vůbec? Pokud ano, co k čertu chtěl Alexi MacKenziem? Pokud tedy, samozřejmě, to *nebyl* Alex MacKenzie, ale Jamie Fraser, s kým chtěl...

Tento zárodek myšlenkového pochodu přerušilo táhlé zuchnutí a zjevení Hankse u paty žebříku. Čelist měl žlutou a žlukle smrděl.

„Hej, Macu,“ řekl a pokoušel se znít žoviálně. „Uděláš pro mě něco?“

„Jo. Co?“

Hanksovi se podařilo vykouzlit děsivý poloviční úsměv.

„Nechceš nejdřívá vědět, co to je?“

„Ne.“ Chtěl jen, aby Hanks odešel, a to hned. Ten chlap páchl, jako by byl uvnitř už mrtvý, a koně poblíž něj znechuceně popotahovali a frkali.

„Á.“ Hanks si roztřesenou rukou promnul tvář. „Neni to moc. Jen... můžeš vzít mý koně ven? Nejsem...“ Ruka mu poklesla jako obšírný názorný příklad všeho, co Hanks není.

Pod dveřmi stáje se protáhl chladný závan vzduchu vonícího po blížícím se dešti a rozvířil plevy a stébla na cihlách mezi boxy. Zaváhal. Do hodiny začne hustě pršet. Cítil, jak se v kopcích, které její vinou ztmavly, líhne bouře.

Déšť koním vadit nebude. Milují ho. A mlha zmizí, až začne pršet. Žádné velké riziko, že se ztratí.

„*Máte se s ním sejít v kopcích,*“ řekla Betty. „*Tam, co je stará pastýřská bouda.*“

„Jo, dobře.“ Otočil se a začal odměřovat otruby a lněné semínko na kaši. Po chvíli slyšel, jak se Hanks potácí k žebříku, a s banální zvědavostí se napůl ohlédl, aby viděl, jestli Hanks spadne a zlomí si vaz. To se však nestalo.

3. dubna

Při té příležitosti pršelo až příliš silně na to, aby se dokázal dostat do kopců. Jamie nechal svou skupinu koní dusat blátnivou cestou po břehu jezera, načež je vzal přes mělčinu řeky Glassmere, aby se z nich smylo to nejhorší bahno, a pak zpět domů, aby je osušil a vykartáčoval. Jednou vzhlédl ke kopcům, ale místo, kde ležely ruiny staré pastýřské boudy, zakrýval déšť.

Dnes bylo v kopcích chladno, ale jasno, a navíc se nemusel starat o žádné stádo. Z Augustovy srsti stoupala námahou z výstupu pára a Jamie na hřebeni kamenité cesty přitáhl otěže, aby provedl průzkum a nechal koně oddechnout. Takhle vysoko byla krajina stále poznamenaná zimou. V závětrí kamenů ležela pole starého sněhu a tající rampouchy pořád visely pod skalními římsami. On však na ramenou cítil teplo slunečních paprsků a v dálce pod sebou viděl slabý závoj zeleně na White Mossu.

Přijel tudy, aby se ke zničené pastýřské boudě blížil zezadu a shora a měl příležitost si vše prohlédnout. Neměl důvod očekávat útok či past, ale instinkty ho zatím držely naživu a on jen zřídka ignoroval jejich pochmurné našeptávání.

Nebyl tu nahoře už celé měsíce, ale v kopcích se toho měnilo velice málo, až na počasí. Dole bylo malé pleso lemované půlměsícem tenkého ledu, skrze nějž černě vykukovalo loňské rákosí, které zatím nevytlačil nový porost. Pastýřská bouda byla jen těsně pod plesem. Byla tak zničená, že na úrovni vody by ji člověk nikdy nenašel, protože by si myslel, že je to jen další kupa lišejníkem pokrytých kamenů. Shora však bylo jasně vidět čtvercovou základnu – a v jednom rohu se něco třepotalo ve větru. Možná plátno? Byl tam jakýsi ranec, tím si byl téměř jistý.

Dole se nehýbalo nic až na třepotající se plátno a vítr ve zbytcích zimní trávy. Sklouzl z Augusta a spoutal mu přední nohy, načež valacha nechal v kamení čenichat po čemkoli, co se tam dalo najít. Šel kousek po hřebeni, aby získal lepší výhled, a když vyšel zpoza skalního výčnělku, uviděl třicet stop pod sebou na kameni sedět muže a též pozorovat zničenou boudu.

Byl hubený. Jamie pod jeho kabátem jasně viděl kosti v ramenou. Měl na sobě klobouk se širokou krempou, ale zatímco ho Jamie sledoval, muž si klobouk sundal, aby se podrábnil na hlavě. Tím odhalil šedě prokvetlé hnědé kudrny. Vypadal povědomě a Jamie zrovna usilovně přemýšlel, aby v paměti našel jeho jméno, když mu noha sklouzla po malém kamínku. Ozval se jen tichý zvuk, ale stačil. Muž se otočil a vstal. Tvář se mu rozzářila. Přišel o horní špičák, jak si Jamie všiml, ale kouzlo jeho úsměvu to nijak neovlivnilo.

„Ale jestli to není sám On? Srdečně zdravím, drahý Jamie, srdečně zdravím!“

„Quinne?“ řekl nevěřící. „Jsi to ty?“

Ir sjel pobaveným pohledem vlastní tělo, poklepal se po hrudi a znovu vzhlédl.

„No, co ze mě zbylo. Koneckonců nikdo z nás není tak docela tím, čím kdysi – ačkoli musím říct, že ty vypadáš dobře.“ Souhlasně si Jamieho prohlédl od hlavy k patě a zase zpátky. „Ten vzduch tady nahoře ti asi svědčí. A pěkně ses spravil, co jsem tě naposledy viděl.“

„Troufám si říct, že ano,“ odpověděl poněkud suše Jamie. Když Tobiasse Quinna viděl naposledy, v roce 1746, bylo mu pětadvacet a hladověl spolu se zbytkem jakobitské armády. Quinn byl o rok mladší než on a Jamie si zděšeně všiml vrásek v Irově tváři a šedin v jeho vlasech. Pokud

Quinn při pohledu na Jamieho cítil něco podobného, nechával si to pro sebe.

„Mohl jsi Betty říct svoje jméno,“ řekl cestou dolů Jamie. Natáhl k Irovi ruku, ale Quinn se postavil a v objetí kolem Jamieho obtočil ruce. Jamieho polekalo a zrozpačitelo, když ucítil, jak se mu při tom doteku hrnou do očí slzy, a pevně Quinna objímal dobrou minutu, aby je mrkáním zahnal.

„Mé jméno zná. Ale nebyl jsem si jistý, jestli bys přišel, kdybys věděl, že jsem to já.“ Quinn odstoupil, beze studu si klouby otřel slzy a zasmál se. „U Požehnané matky, Jamie, tak rád tě vidím!“

„A já tebe.“ To byla pravda. Jamie ponechal stranou otázku, jestli by přišel, kdyby věděl, že na něj v kopcích čeká právě Quinn. Zvolna se posadil na kámen, aby získal chvilku na rozmyšlenou.

Problém nebyl v tom, že by Quinna neměl rád. Právě naopak. Ale vidět, jak se před ním tento kousek minulosti zjevuje jako duch z krví zmáčené země, v něm probudilo pocity, které s velkou námahou ukryl – a rozvířilo vzpomínky, které nechtěl zpět. Krom toho... Do ucha mu začal jasně a zřetelně šeptat instinkt. Quinn byl jedním z důvěrníků Karla Stuarta, ale vojákem nikdy. Po Cullodenu utekl do Francie. Tak to aspoň Jamie slyšel. Tak co tu, k čertu, u teď dělal?

„Ach, jistě, Betty je hezká holka, a co teprv ta její jiskřivá černá očka,“ říkal Quinn. S nakloněnou hlavou Jamieho pozoroval. „Trochu se jí líbíš, hochu, je to znát.“

Jamie potlačil nutkání se při tom pomyšlení pokřižovat.

„Máš volné pole,“ ujistil Quinna. „Nemusíš se bát, že ti polezu do zelí.“

Quinn na něj zamrkal a jeho náhle napadlo, že „lézt do zelí“ je jeden z Clairřiných výrazů. Možná nebyl jen anglický, ale navíc z její doby?

Avšak ať to Quinna zmátlo, nebo ne, zjevně pochopil, co chce Jamie říct.

„No, klidně bych mohl – až na to, že Betty je sestra mojí nebohé ženy. Jsem si jistý, že v Bibli stojí něco o nesmilnění se sestrou vlastní nebohé ženy.“

Jamie přečetl Bibli od začátku dokonce hned několikrát – z nutnosti, neboť v té době jinou knihu neměl – a na žádný takový zákaz si nevzpomínal, ale řekl jen: „Je mi to s tvou ženou líto, chlape. Je to dlouho, co zemřela?“

Quinn našpulil rty a naklonil hlavu ze strany na stranu.

„No, když říkám ‚nebohá‘, nutně tím nemyslím, že *zesnula*, pokud víš, jak to myslím.“

Jamie pozvedl jedno obočí a Quinn vzdychl.

„Když se to po Cullodenu všechno podělalo a já se musel vypařit do Francie, důkladně zvážila mé vyhlídky do budoucna, abych tak řekl, a rozhodla se najít štěstí jinde. Moje Tess měla v hlavě vždycky rozumu dost,“ řekl a vrtěl ušnau hlavou. „Když jsem o ní naposledy slyšel, byla v Leedsu. Po posledním manželovi zdělila hostinec. No, ‚posledním‘ myslím toho nejnovějšího, protože by mě ani na vteřinu nenapadlo, že hodlá přestat.“

„Jó?“

„Ale právě o tom jsem s tebou vlastně chtěl mluvit,“ pokračoval Quinn a bezstarostně mávl rukou, aby vzpomínku na Tess zahnal.

„O Leedsu? Nebo hostincích?“ Jamie se modlil, aby neměl na mysli manželky. Již několik let se o Claire nikomu nezmínil. A raději by si nechal kleštěmi trhat nehty na nohou, než aby o ní musel mluvit.

„O Cullodenu,“ řekl Quinn, čímž v srdci svého posluchače vyvolal stejnou měrou úlevu i zděšení. Culloden byl zhruba na čtvrtém místě Jamieho seznamu věcí, o kterých nechtěl

mluvit. Na předcházejících příčkách byli jen jeho žena Claire, jeho syn William a Jack Randall.

Jamie se zvedl z kamene. Měl podivný pocit, že v tu chvíli chce raději stát na nohou, ačkoli nevěděl, jestli je to z potřeby být připraven ubránit se čemukoli, co přijde, nebo z počínajícího nutkání utéct. Tak či tak, vestoje se cítil lépe.

„Nebo spíš,“ dodal Quinn, „ani tak ne o Cullodenu jako o našem záměru, pokud víš, co myslím.“

„Řekl bych, že jsou na tom oba stejně,“ řekl Jamie a vůbec se nepokoušel neznít ostře. „Mrtvé.“

„No a právě v tom se pleteš,“ řekl Quinn a zakmital na něj kostnatým prstem. „Ale tys samozřejmě nebyl v kontaktu.“

„Jo, to nebyl.“

Quinn i nadále ignoroval napětí v jeho hlase.

„Ve Skotsku možná náš záměr potkaly jisté nezdary...“

„Nezdary!“ vykřikl Jamie. „Tomu, co se stalo u Drumossie, říkáš *nezdary*?“

„... ale v Irsku je stále živý a prosperuje.“

Jamie na něj chvíli s tupým nepochopením zíral, než mu došlo, co říká.

„Ježíši!“

„Čekal jsem, že tě to potěší, hochu,“ řekl Quinn, který se Jamieho výkřik rozhodl vyložit jako radostný, nikoli zděšený. Usmál se a jazyk mu letmo vykoul dírou po špičáku.

„Je nás celá skupina. Nevyrídila ti snad Betty, co jsem říkal o zelené ratolesti?“

„Vyrídila, ale já nevěděl, co tím myslíš.“

Quinn mávl rukou.

„No, po Cullodenu trochu trvalo, než jsme dali věci dohromady, ale teď všechno jede jako po másle. Zatím ti neřeknu detaily, pokud ti to nevadí...“

„Ani trošku.“

„... ale řeknu ti, že je v plánu invaze, možná dokonce už příští rok – haha! Kdybys teď viděl, jak se tváříš! Ohromený, co? No, já byl taky, když jsem o tom poprvé slyšel. Ale je toho víc!“

„Ach Bože.“

Quinn se spiklenecky předklonil a ztlumil hlas – ačkoli nikde poblíž nebyl nikdo, kdo by ho snad mohl slyšet, až na sokola poletujícího jim nad hlavami.

„A tady se do toho vložíš *ty*.“

„Já?!“ Jamie začal klesat zpět na svůj kámen, ale tohle ho okamžitě postavilo na nohy. „Zešlél jsi?“

Nebyla to řečnická otázka, ale ani nečekal kladnou odpověď. Což bylo jen dobře, protože se mu žádné nedostalo.

„Slyšel jsi někdy...“, Quinn se zarazil, aby očima střelil na obě strany, jako by hledal neviditelné pozorovatele, „... o *Cupán Druid riogh*?“

„Neslyšel. Kalich...?“

„Kalich krále druidů, přesně ten!“

Jamie si přejel rukou po tváři. Cítil se velice unavený. „Quinne, vážně tě rád vidím, ale mám práci a...“

„To skutečně máš, hochu!“ Quinn natáhl ruku a s vážností sevřel Jamieho předloktí. „Dovol, abych ti to vysvětlil.“

Nečekal na svolení.

„*Cupán* je odvěkým majetkem irských králů. Králi králů ho věnoval samotný nejvyšší druid, tak dávno, že lid už zapomněl, kdy to bylo.“

„No ne, vážně?“

„Ale lidé ho stále znají. Mluví se o něm v legendách a je to mocný symbol královské moci.“ Ruka na Jamieho předloktí ho sevřela pevněji. „Teď uvažuj. Jaké by to bylo, kdyby princ *Tearlach* vjel do Dublinu, stanul na nádvoří Dublinského hradu mezi branami Statečnosti a Spravedlnosti, pozvedl

Cupán vysoko nad hlavu a jménem svého otce vyhlásil nárok na celé Irsko?“

„No, když se ptáš...“

„Chlape, tisíce lidí by povstaly ze svých *baile*³ a z mo-
křadů! Zabrali bychom Anglii pomocí pár výstřelů, tolik
by těch lidí bylo!“

„Viděl jsi anglickou armádu...“, začal Jamie, ale právě
tak by se mohl pokoušet zastavit příliv na řece Ness.

„A tady se do toho vložíš *ty*!“ Quinn konečně pustil jeho
ruku, ale jen aby ho mohl nadšeně šťouchnout do hrudi.

Jamie mírně ucukl. „Já?“

„Víš, je to takhle, my jsme *Cupán* našli – byl ztracený
dvě stovky let a legendy říkají, že si ho vzaly víly, druidi
ho získali zpátky, všemožné hovadiny, ale my – no, vlastně
já,“ neúspěšně se pokusil vypadat skromně, „jsem ho objevil
v rukou mnichů z kláštera Inchcleraun.“

„Ale...“

„Jistě, mniši si tu drahocennost drží pěkně tiše u těla.
Ale věc se má tak, že opatem v Inchcleraunu je jistý Mi-
chael FitzGibbons.“ Mírně poodstoupil a zdálo se, že na
něco čeká.

Jamie znovu pozvedl obočí. Quinn v odpověď na tako-
vou zabeďněnost vzdychl, ale nakonec vyhověl a poskytl
mu další informace.

„Mi-cha-el Fitz-Gib-bons,“ zopakoval a s každou slabi-
kou Jamieho znovu píchl do hrudi. Jamie ustoupil z dosahu.

„FitzGibbons,“ zopakoval Quinn, „a přímý bratranec
tvého kmotra Murtagha FitzGibbonse Frasera, nebo ne?
Nemluvě o tom, že vyrůstal v domě tvého strýce Alexan-
dera Frasera a že ti dva byli, jako když vrána k vráně

³ V irštině to slovo znamená domov nebo sídlo. (poznámka překladatele)

sedá? Ačkoli není tak docela přirovnání, které by člověk obvykle použil pro dva kněze, ale chci jen říct, že jsou si tak blízcí, že by klidně mohli být bratři, a že si ti dva každý měsíc píší. Takže...”

Quinn se konečně musel nadechnout, což Jamiemu poskytlo šanci dostat se ke slovu.

„Ne,“ řekl rozhodně. „Ani za všechen čaj v Číně.“

Quinnova dlouhá tvář se zmateně sraštila. „Číně? Co s tím má, u všech svatých, co dělat Čína?“

Ach. Takže další z Clairých rčení. Zkusil to znovu. „Chci říct, že se nepokusím svého strýce Alexandra přesvědčit, aby tu věc FitzGibbonsovi vypáčil z rukou.“

„Á ne, to jsem vůbec neměl na mysli.“

„Dobře, protože...”

„Chci, abys ty sám jel do Inchcleraunu. Á, zase máš ten výraz!“ Quinn se pobaveně zasmál a zhoupł se vzad, než se předklonil a položil si dlaně na kolena.

I Jamie se předklonil, aby ho zarazil.

„Quinne, jsem válečný zajatec. Jsem v podmínce. To ti Betty určitě řekla?“

„Jistě, já si taky nemyslel, že jsi tu ze zdravotních důvodů,“ řekl Quinn se zběžným pohledem na neutěšené kopce a rozbité trosky pastýřské boudy. „Ale to není podstatné.“

„Není?“

Quinn mávl rukou, jako by to byla jen malichernost.

„Ne. Musí to být někdo, komu otec Michael věří, a zároveň někdo, o kom je známo, že je pravá ruka Stuartovců, kdo může přísahat, že *Cupán* nezneužijeme, ale použijeme ho k jeho řádnému a svatému účelu dosazení katolického monarchy na irský trůn. A muže, který dokáže dát dohromady a vést armádu. Lidi ti věří,“ řekl

upřímně, zaklonil hlavu a upřeně se zadíval na Jamieho tvář. „Poslouchají, když mluvíš, a budou tě bez debat následovat. Ví se to o tobě.“

„Už ne,“ řekl Jamie a zjistil, že zatíná ruce v pěst. V krku měl vlivem větru sucho, takže mluvil chraplavě. „Ne. Už ne.“

Quinnovo radostné chování se poněkud uklidnilo. Sevřel Jamieho ruku do obou dlaní.

„Chlape drahý,“ řekl téměř něžně, „králové mají své vlastní osudy – ale to i ti, kdo jim slouží. Tenhle je tvůj. Bůh tě pro ten úkol vyvolil.“

Jamie na okamžik zavřel oči, zhluboka se nadechl a vykroutil mu ruku.

„Myslím, že Bůh by se měl radši poohlédnout jinde, Quinne,“ řekl. „Ať ti žehná Nevěsta Kristova a svatý Michael. Sbohem.“

Otočil se a odešel. Augusta našel tam, kde ho nechal, jak pokojně spásá chuchvalce nepoddajné trávy rostoucí mezi kameny. Rozvázal mu nohy, vyhoupl se do sedla a stočil koně ke stezce. Neměl v plánu se otáčet, ale na poslední chvíli střelil pohledem k pastýřskému domku.

Quinn tam stál jako tmavá silueta na pozadí pozdně odpoledního slunce, prkenná marioneta se svatozáří kudrlin. Zvedl ruku s dlouhými prsty a na rozloučenou zamával.

„Uvidíme se v Dublinu!“ křikl. „Stuartovci *go bragb’!*“ A jeho veselý smích Jamieho následoval po strmé stezce k Helwateru.

Sjížděl z kopců sužovaný znepokojivou směsicí pocitů. Nedůvěra a netrpělivost vůči Quinnovu stupidnímu plánu, unavené zděšení, když si uvědomil, že jakobitský záměr je stále naživu,

⁴ Navždy. (poznámka překladatele)

ačkoli sebou jen mírně cuká, a podrážděnost nad Quinnovým pokusem ho do toho znovu vlákat. Více než jen trocha strachu, pokud měl být upřímný. A bez ohledu na to všechno... radost, že Quinna znovu vidí. Už dlouho nespátřil přátelskou tvář.

„Zatracený Irčan,“ zamumlal, ale i přesto se usmál.

Odjede teď Quinn? Ten Ir byl stejně paličatý jako většina jeho rasy a nejspíše své intriky nevzdá jen proto, že mu s nimi Jamie odmítl pomoci. Ale mohl to jít zkusit s nějakým jiným neschopným kandidátem. Polovina Jamieho mysli se modlila, aby to tak bylo. Tě druhé by nevadilo s tím mužem znovu mluvit, slyšet, jaké má zprávy o dalších, kteří z Cullodenu vyvázli živí.

Sval na noze se mu náhle stáhl a po kůži mu přeběhl mráz, jako by mu kolem třmenu proletěl duch. Augustus vycítil jeho napjatost a frkl.

Jamie na uklidněnou mlaskl a nechal koně, aby si sám vybíral cestu ošidným terénem stezky. Srdce mu bušilo a on se pokoušel zhluboka a pomalu dýchat, aby ho uklidnil. Zatracený Quinn, že mu to připomněl. Dnes v noci bude snít. Při tom pomyšlení v něm vzrostl pocit hrůzy smíšené s nadějí. Čí tvář uvidí?

Ke své nelibosti snil o Karlu Stuartovi. Opilý jako obvykle a laskavý jako vždy se princ kdesi po Jamieho boku potácel temnou ulicí. Sem tam ho šťouchl, tlachal o tom a zase tamtom, chytal ho za paži a hihňal se, když ukazoval na řadu hlav naražených na kůly podél zdi.

„*Coimhead*,“ říkal neustále. „*A Dhia coimhead am fear ud' seall an dealbh a th'air aodann!*“ Podívej na tamtoho, Bože, ten jeho výraz.

„Co to meleš?“ zeptal se podrážděně Jamie. „Víš, že *gàidhlig* neumíš.“

„*Bheil e gu diofair?*“ odvětil princ *Tearlach*. Sejde na tom?

Quinn, který se náhle odkudsi vynořil, Jamieho velkou silou popadl za ruku, aby ho přiměl zastavit.

„*Coimhead nach ann oirre tha a ghruag aluinn?*“ Podívej – nemá tahle krásné vlasy?

Jamie se pokoušel nedívat, ale teď to udělal a s překvapením zjistil, že jsou všechny hlavy ženské. Držel v ruce pochodeň a zvedl ji, aby uviděl, jak se na něj dívá tvář Genevy Dunsanyové, bledá a vyrovnaná, s černými, prázdnými očními důlky. Koutkem oka spatřil na další hlavě záplavu kudrnatých světle hnědých vlasů. Odhodil pochodeň na mokré dlažební kostky u nohou, aby nic neviděl, a s bušícím srdcem se vzbudil ze sna doprovázeného Karlovým opileckým smíchem.

Nebyl to však on. Byl to Hanks, který se ze spánku smál. Nad jeho slamníkem se vznášel ostrý odér piva a moči. Už zase se pochcal. Měsíc už vyšel a myši žijící v podkroví byly v pohybu. Za měsíčního svitu se vždy osmělily. Hanksův smích přešel v těžké dýchání a Jamie slyšel škrábání drobných drápků po podlaze a šustění sena.

Odhodil deku odhodlaný nejít zase spát, dokud ten sen nevybledne. Ale byl to dlouhý den a on i navzdory zimě znovu začal dřímat.

Spaní v chladu u něj vždy vyvolávalo zlé sny. Ten nový měl něco společného s Betty. Vzbudil se z něj zlitý ledovým potem. Zasmátral v bedně, v níž měl uloženy své cennosti, našel růženec a znovu padl na zcuchaný povrch svého slamníku. Držel se těch dřevěných korálek, jako by to byl vor, který ho může udržet nad vodou.

Není to dobré

*Kanceláře šestačtyřicátého pěšího regimentu
Londýn*

Pana Beasleyho něco rozrušilo. Věk Halova regimentního úředníka byl nerozluštitelným tajemstvím. Vypadal stále stejně – prastaře – od doby, co ho John Grey před čtvrtstoletím poprvé spatřil. Avšak ti, kdo ho dobře znali, dokázali v dobách stresu postřehnout drobné změny v jeho šedé, zkoumavé tváři. A Grey teď viděl více a více toho mírného chvění čelisti a utajovaného třesu očního víčka, zatímco pan Beasley upravenými, inkoustem poskvrněnými prsty otáčel stránky výbušného balíčku Charlese Carrutherse.

Postarší úředník měl sepisovat seznam mužů, které dokumenty obviňovaly, mužů, o nichž Carruthers věděl – nebo je podezíral –, že se finančně či jinak zapletli s majorem Geraldem Siverlym. Grey se měl připojit k Halovi a Harrymu Quarrymu – jednomu z plukovníků regimentu a Halovu nejstaršímu příteli –, aby společně prodiskutovali strategii, ale ani jeden ještě nedorazil. Proto se Grey zatoulal do úřednické díry pana Beasleyho, aby si půjčil knihu. Stařík měl v jedné ze skříní diskrétně nakřečkovanou pozoruhodnou sbírku francouzských románů.

Grey sundal výtisk *Manon Lescaut* od Abbého Prévosta a poklidně jím listoval, zatímco Beasleyho potají pozoroval. Věděl, že se nemá na nic ptát. Pan Beasley byl diskrétnost sama, což byla jedna z vlastností, díky nimž byl pro Hala stejně nepostradatelný jako pro prvního hraběte z Meltonu, jejich otce a zakladatele regimentu.

Rozrušení se zhoršovalo. Pan Beasley sklonil pero, aby ho namočil, ale místo toho ho nechal jen vznášet nad kalamárem, načež ho pomalu odložil. Už před chvílí otočil stránku. Teď ji otočil zpět a cosi na ní zkoumal. Tenké rty měl sevřené tak pevně, že je téměř nebylo vidět.

„Lorde Johne,“ řekl nakonec a sundal si brýle, aby na něj krátkozrace zamžoural.

„Ano, pane Beasley.“ Okamžitě odložil *Manon Lescaut* a pln očekávání se na něj zadíval.

„Chápu správně, že jste ty dokumenty četl?“

„Ano,“ řekl opatrně Grey. „Možná ne zrovna s nejvyšší pozorností vůči detailům, ale...“

„A Jeho Milost je četla také. Jaké – smím-li se zeptat – bylo během čtení jeho duševní rozpoložení?“

Grey se zamyslel. „No, nic nerozbil. Ovšem docela nadával německy.“

„Ach.“ Pan Beasley si byl vědom významu tohoto detailu. Poklepal tupými prsty o stůl. *Byl* znepokojený. „Řekl... popsal byste to tak, že ho zaplavilo děsivé zanícení?“

„Ano,“ řekl okamžitě Grey.

„Ale nezmínil nic... *specifického*... s ohledem na tyto dokumenty?“ Střelil pohledem po pečlivě srovnané kupičce vedle sebe.

„Ne...“, řekl zvolna Grey. Hal určitě zaregistroval tu báseň v erse, pokud v onom jazyce skutečně byla, ale tu stránku pan Beasley nedostal. Tohle postaršího úředníka rozrušovat nemohlo. Troufl se zeptat: „Všiml jste si něčeho?“

Pan Beasley se zašklebil a otočil list směrem ke Greyovi. „Tady,“ řekl a prstem ukázal doprostřed stránky, „přečtěte si seznam známých spolupracovníků majora Siverlyho, pokud budete tak laskav.“

Grey si poslušně sedl a sklonil hlavu nad list. O tři vteřiny později trhl hlavou vzhůru. Vytřeštil na úředníka oči: „Ježíši!“

„Ano,“ řekl mírně pan Beasley, „to mě také napadlo. Myslíte, že to neviděl?“

„Jsem si jistý, že ne.“

Oba na sebe krátkou chvíli zírali, neboť oba slyšeli zvuky kroků přicházejících chodbou. Grey polkl.

„Já to udělám,“ řekl, zvedl list, spěšně si ho složil do kapsy a vstal, aby pozdravil bratra.

Na Hala venku čekal kočár.

„S Harrym se potkáme u Almacka,“ řekl.

„Proč? Není tam přece členem, nebo ano?“ Harry byl společenský muž, ale obvykle ho člověk mohl najít ve Whiteově domě čokolády, Halově vlastním oblíbeném zařízení, pokud šlo o kavárny, nebo ve Společnosti uznání anglického bifteku, což byl Greyův oblíbený podnik – spíše klub pro gentlemeny než kavárna. Návštěvníci Whitea měli občas neshody s návštěvníky Boodlea či Almacka. Londýnské kavárny v lidech vyvolávaly značnou loajalitu.

„Není,“ řekl stroze Hal, „ale Bartholomew Halloran ano.“

„A Bartholomew Halloran je...?“

„Pobočník z pětatřicátého.“

„Á. A tudíž zdroj informací o majoru Geraldovi Siverlym, z téhož regimentu.“